

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r.,

sprawy **W. J. P.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 5 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego W. J. P. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. P. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r., wydanym w sprawie II K .../10, uznał W. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywny, a na podstawie art. 69 § 1 k.k. i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres 4 lat próby.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie XIII Ka .../12 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego, kasację na korzyść skazanego W. P. wniósł jego obrońca.

Zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające bezpośredni wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 440 w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2-4 oraz art. 414 § 1 w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 399 § 1 k.p.k., polegające na nieprawidłowym rozpoznaniu zarzutu postawionego w punkcie III.1. apelacji;
2. naruszenie przepisów postępowania mające bezpośredni wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowym rozpoznaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych postawionego w pkt II.1. oraz III.3 i 4 apelacji;
3. naruszenie przepisów postępowania mające bezpośredni wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowym rozpoznaniu zarzutu postawionego w punkcie III.2. apelacji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego W. P. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

Przed wszystkim zauważyć należy, że W. P. Sąd Rejonowy w M., prawomocnym wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r. za czyn z art. 291 § 1 k.k. wymierzył

karę roku pozbawiania wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone na czteroletni okres próby. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. wniesienie kasacji na korzyść skazanego jest ustawowo niedopuszczalne. Ograniczenie to, zgodnie z § 4 pkt 1 tegoż przepisu nie dotyczy jedynie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, że została ona sformułowana przez obrońcę skazanego w sposób powodujący znaczne trudności w podjęciu rzeczowej i merytorycznej polemiki zarówno z zarzutami jak i argumentacją zawartą w uzasadnieniu kasacji, szczególnie ma to znaczenie w części odnoszącej się wprost do bezwzględnej przyczyny odwoławczej, gdyż autor kasacji nie konkretyzuje na czym miało polegać to uchybienie. Jedynie, niejako na marginesie, opisując na czym miało polegać naruszenie przepisów postępowania, skarżący wywodzi, że przy wydaniu wyroku Sądu I instancji zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. To stwierdzenie oraz powołanie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. wskazuje, że podstawą tego zarzutu winien być przepis art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a nie jak wskazano w kasacji art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Brak przejrzystości przywołanych podstaw wywiedzenia kasacji oraz prawidłowego opisu zarzutu powoduje, że dopiero sięgnięcie do argumentów podniesionych uprzednio w apelacji, pozwala przyjąć, że intencją skarżącego było wykazanie, iż przy wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie W. P. zachodziła okoliczność wyłączająca postępowanie w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Takiego braku skargi autor kasacji upatruje w uznaniu oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., w sytuacji gdy w akcie oskarżenia zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

Analiza akt sprawy wskazuje, że zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela jest całkowicie chybiony. Sąd I instancji dokonując zmiany opisu czynu oraz kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego W. P. i uznając go winnym popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k., nie wykroczył poza granice oskarżenia z uwagi na tożsamość zdarzenia historycznego. Wyznacznikiem w niniejszej sprawie zachowanej tożsamości czynu zarzucanego i

przypisanego skazanemu jest bowiem ten sam przedmiot ochrony (pomimo, że sąd zawęził w wyroku odpowiedzialność jedynie do części pochodzących z samochodu), ta sama osoba pokrzywdzonego, zgodność co do czasu oraz miejsca popełnienia przestępstwa.

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego zawarte w kasacji są niedopuszczalne, co zwalnia Sąd Najwyższy z dokonywania jakichkolwiek rozważań na ich temat.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego W. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.